

Og Haandens Lilje med de gyldne Spanger
Den planter hun i Dyrets sorte Manke.

Saa lidt du kan forstaa min ømme Tale,
Som Baba-Kiris Kvad paa Klippens Tinde;
Min plumpe Tolk ej tyder Elskovs Tanke.

Jeg stum maa følge dig i dine Dale.
To Skygger vil du bag din Ganger finde,
Naturens Datter bag Constantias Ranke!

HJEMVE

Rosen blusser alt i Danas Have,
Lifligt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
Gives aldrig Vaar og Blomsterpragt;
Hvalen, kold og dum, ved Skibet snøfter,
Tavse Fugl de brede Vinger løfter
Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
Mindes I den vidtforrejte Mand,
Som saa langt fra Danas favre Blommer,
Her, hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
Flakker fra sit elskte Fødeland?